

NAGRADA HRVATSKOG GLUMIŠTA

A nagradu dobiva...

Dana 24. studenoga 2010, točno 150 godina nakon što je, po uputama Dimitrija Demetra, glumac Vilim Lesić objavio općinstvu "...da će se od sutrašnjega dana na zagrebačkoj pozornici govoriti i glumiti samo hrvatski", na pozornici HNK u Zagrebu održana je osamnaesta dodjela Nagrada hrvatskog glumišta. Na spomenutu obljetnicu upućivala je već scenografija stilizirane eksplozije (scenograf Dragutin Broz) u čijem je epicentru bila godina 1860. a na obodu 2010., kao i film *Stoljeće velike kuće 1860. – 1960.* redatelja Georgija Para (snimljen 1960) već i sam dio povijesti, prikazan uoči početka dodjele, te govor intendantice HNK u Zagrebu posvećen 150. sezoni.

Program dodjele – čiji scenarij potpisuju Zrinka Kiseljak i Dora Delbianco, a režiju Saša Broz – sigurno je vodila glumica Maja Posavec, nenametljivo pritom demonstrirajući svoje glumačke, pjevačke i plesne vještine. Državnu himnu na početku programa izveo je Zbor HNK u Zagrebu, a ubrzo potom na pozornicu je izašao i prvi prezenterski par, Ecija Ojdanić i Filip Križan koji su dodijelili nagrade u radio i televizijskim kategorijama. Prezenteri kategorija kazališta za djecu i mlade bili su Marija Sekelez, Dora Lipovčan i u kostimu zmaja skriveni Boris Mirković, dok je nagradu za najbolju kazališnu predstavu za djecu i mlade uručio Srećko Šestan, ravnatelj Uprave za izvedbene umjetnosti i audiovizualnu djelatnost Ministarstva kulture RH.

Ulomci najpoznatijih mjuzikala u koreografiji Igora Barberića i plesачkoj izvedbi sedmero plesāča, voditeljice programa i glumica Lane Barić, Ive Mihalić i Hane Hegedušić bile su uvod u dodjelu nagrada u kategorijama mjuzikla i operete koje je predstavio spomenuti glumački trolist. Nagradu za najbolju predstavu u kategoriji operete i mjuzikla uručio je Duško Ljuština, direktor NHG. Nagradu za svekoliko umjetničko djelovanje na području operete i mjuzikla pjevačici, plesāčici i glumici Lili Čaki uručio je Ivica Lovrić, pročelnik Ureda za obrazovanje kulturu i šport, izaslanik gradonačelnika grada Zagreba, a gromoglasni pljesak

upućen dobitnici bio je rječitiji od mnoštva riječi. Posvetu divi i svim divama koje su nastupale na pozornici HNK odana je izvedbom arije *Casta diva* u obradi Gorana Kovačića, koja je započela snimkom izvedbe Ljiljane Molnar Talajić i nastavljena živom izvedbom Adele Golac Rilović.

Plesačica Sara Barbieri i koreografinja Snježana Abeamović Milković činile su prezenterski par koji je dodijelio nagrade u plesnim kategorijama, dok je Nagradu za najbolju plesnu predstavu uručio glavni urednik *Večernjeg lista* Goran Ogurlić.

Nagradu za svekoliko umjetničko djelovanje na području drame dobitniku Jošku Juvančiću uručio je ministar kulture Božo Biškupić koji je svoj kratki govor posvećen laureatu završio riječima „Hvala ti od srca.“ Prisutni su burnim pljeskom ispratili i Joška Juvančića.

Judita Franković i Dušan Bučan predstavili su nominirane i proglasili dobitnike u kategorijama mladih glumaca (do 28 godina), a potom je publika predahnula uz nastup sastava Chishche Lishche kojeg čine glumci Kazališta Kerempuh. Prezenteri nagrada za najbolja umjetnička ostvarenja glumaca u glavnim i sporednim ulogama bili su Ivana Rošić i Boris Svrtan, a potom je uslijedio prikaz onoga što publika nema priliku vidjeti u kazalištu, fiktivne probe predstave *Romeo i Julija* u izvedbi Maje Posavec (glumica) i Damira Poljička (redatelj). Prezenteri nagrada u novouvedenoj kategoriji za najbolji praižvedeni suvremeni hrvatski dramski tekst ili najbolju dramatizaciju, adaptaciju, dramaturšku obradu teksta ili dramaturgiju predstave te za najboljeg redatelja dramske predstave i najbolju dramsku predstavu u cjelini bili su Daria Lorenci i Goran Grgić, predsjednik HDDU-a, koji su i uručili nagrade dobitnicima.

Dodjela nagrada završena je pjevačkim nastupom Maje Posavec uz sastav Chishche Lishche.

FOTO: RADOMIR SARADEN

Velika gospođa vedrog kazališta

Omiljena u ansamblu i kod publike, uvijek je bila skromna i samozatajna, svim svojim umjetničkim darovima posvećena projektu i uvijek naklonjena mladima koji su iz njezina znanja i iskustva mogli mnogo naučiti

Šest desetljeća na sceni Zagrebačkog gradskog kazališta Komedija obilježava karijera Lili Čaki, pjevačice, plesačice i glumice, jedne od najomiljenijih umjetnica svekolikog hrvatskog glumišta. Čak nekoliko generacija zaljubljenika u kazalište prati tu vedru karijeru ostvarenu na istoj sceni na kojoj se Lili Čaki i danas još pojavljuje u komadu *Skidajte se do kraja* oduševljavajući i publiku i mlađe kolege svojom zaraznom vitalnošću.

Nakon kraćeg boravka u riječkom kazalištu, Lili Čaki prisutna je u ansamblu kazališta Komedija od 1950. godine s kojim je ostvarila brojne uloge u operetama, mjuziklima i komedijama djelujući istodobno i kao koreografinja te asistentica redateljima. Od debija u ulozi princeze Mi u opereti *Zemlja smiješka* Franza Lehára koja ju je predodredila za operetni subretni repertoar, Lili Čaki odigrala je pedesetak uloga u djelima domaćih i inozemnih autora među kojima se posebno ističu uloge Misili-Bisili u *Maloj Floramy* i Perine Štrambere u *Splitskom akvarelu* Ive Tijardovića, Liza u *Grofici Marici* Imre Kálmána, Arsena u *Barunu Ciganinu* Johanna Straussa mlađeg, Oma Cajtel u Stein – Bockovu *Guslaču na krovu* i mnoge druge.

Zahvaljujući urođenom scenskom talentu i velikoj muzikalnosti kao i vrhunskom školovanju ostvarenom u Budimpešti, Lili Čaki sudjelovala je tijekom karijere u stvaranju Komedijinog najprije operetnog, a zatim mjuzikalskog ansambla oduševljavajući svojom stvaralačkom energijom i svestranošću. Kao školovana plesačica stapa ostvarila je iznimno zahtjevnju koreografiju tog plesnog oblika u mjuziklu *Kralj je gol* Alfija Kabilja i Milana Grgića te je svojim pedagoškim radom oblikovala i kreacije mnogih mladih kolega.

Omiljena u ansamblu i kod publike, velika gospođa zagrebačkog vedrog kazališta uvijek je bila skromna i samozatajna, svim svojim umjetničkim darovima posvećena projektu i uvijek naklonjena mladima koji su iz njezina znanja i iskustva mogli mnogo naučiti. Cjelokupnim svojim djelovanjem Lili Čaki pripada poslijeratnom zlatnom dobu zagrebačke operete kao što je i svojom zaigranom znatiželjom i vitalnošću obilježila i nove žanrove u kazalištu na Kaptolu. Uz Nagradu hrvatskog glumišta za svekoliko djelovanje želimo joj dobro zdravlje i još nastupa na sceni kazališta Komedija.

Žiri za operetu i mjuzikl:

Jagoda Martinčević (predsjednica), Miljenko Grgić, Maja Stanetti

U mojim su venama glazba i ritam

U Budimpešti sam vježbala klasični balet, step, akrobatiku i stekla svestranost potrebnu za moderni teatar. Usporedo sam učila glasovir, dobro sam ga svirala. Uzimala sam i satove pjevanja. Gershwinovu Rapsodiju u plavom naučila sam napamet. Radilo se vrlo oštro, bilo je naporno, ali su me doveli do perfekcije

FOTO: DANKO VUČINOVIĆ

razgovarala: Marija Barbieri

Dobitnica Nagrade hrvatskog glumišta za životno djelo, umjetnica je koja je cjelovitošću plesno-pjevačkih i glumačkih kvaliteta obilježila djelovanje zagrebačkog Kazališta Komedia od njegova postanka, njegove zvjezdane operetne trenutke i iskorak u mjuzikl. Visoko profesionalno osposobljena Lili Legenstein koju poznajamo kao Lili Čaki bila je za to predodređena.

Kako ste doživjeli ovu nagradu?

Nagrada je bila *zemljotres* za cijeli moj organizam. Još se nisam

posve pribrala. Nisam je željela primiti na pozornici, jer teško hodam. Desetljeća na sceni, svakodnevno naporno vježbanje učinili su svoje. Mislila sam da je bolje da ostanem u loži. Nisam doduše vjerovala da će to biti centralna loža nego neka sa strane. Kad sam čula taj veliki pljesak i vidjela gledalište na nogama, obuzeo me je krasan osjećaj. U trenutku mi se odvrtio životni film. Sve sam podredila svome pozivu, bilo je teško izdržati, ali, da se ponovno rodim, isto bih ponovila. U mojim su venama glazba i ritam. Zahvalila sam toj dragoj publici na divnom pozdravu i izrazila najdublju zahvalnost svima koji su mi omogućili da primim to krasno priznanje.

Kako ste zapravo postali Čaki, ili na mađarskom Csáky?

Kad sam se upisala u Državnu glumačku školu u Pešti i mislila da ću tamo zauvijek ostati, činilo mi se da će biti vrlo teško zapamtiti prezime Legenstein i uzela sam Csáky prema Čakovcu. Moja je diploma s tim prezimenom.

Imali ste nesvakidašnji životni put.

U stanovitom smislu, da. Rođena sam u Murskoj Soboti, u Sloveniji blizu mađarske granice. Kad sam imala tri godine, preselili smo se u Čakovec, gdje je moj otac unajmio kavanu u centru grada koju je vodio u bečkom i peštanskom stilu. Uveo je sport u Čakovec. Otkrio je našeg slavnog tenisača Franju Punčeca i bio mu je učitelj. Otac je bio muzički znalac pa je u meni već kao trogodišnjem djetetu uočio izvanredan osjećaj za ritam, i kad sam imala devet godina poslao me na školovanje u Budimpeštu. Pešta je tada bila poznata po izvrsnim školama. Iz Rusije, točnije tadašnjeg Sovjetskog Saveza došao je izvrstan baletni pedagog – kao što je kod nas bila Margareta Froman. Preko puta umjetničkog ulaza u Operu iznajmio je cijeli kat u velikoj palači i osnovao baletnu akademiju Troyanov. Imao je posebnog, također ruskog majstora za parternu akrobatiku, jer nije bilo dovoljno raditi samo na špici, a jedanput na tjedan dolazio je step-majstor.

Koreografiju nisam nikada učila, to sam imala u sebi. Imala sam mašte, a bez nje se ne može biti ni dobra glumica. Upijala sam sve što sam gledala. U tome mi je osim osjećaja za ritam pomagao i apsolutni sluh

Osim prekrasno uređenih plesnih prostorija bila je tu i prostorija za mame i guvernante koje su čekale svoje djevojčice nakon vježbanja. Na kraju godine bile su produkcije u koje se ulagalo mnogo truda, prirađivale su se posebne koreografije, nabavljali

Trinaestogodišnja Lili Čaki u vrijeme školovanja u Budimpešti

krasni kostimi. Ne trebam reći koliko je taj *luksuz* mjesečno koštao moje roditelje!

Postavili su za mene koreografiju na glazbu koju je koristio Gene Kelly u filmu *Pjevajmo na kiši*. Radilo se vrlo oštro, bilo je naporno, ali su me doveli do perfekcije. Vježbala sam klasični balet, step, akrobatiku i stekla svestranost potrebnu za moderni teatar. Usporedo sam učila glasovir, dobro sam ga svirala. Uzimala sam i satove pjevanja. Voljela sam i modernu glazbu, jazz, obožavala Eleanor Powell. Gershwinovu *Rapsodiju u plavom* (*Rhapsody in Blue*) naučila sam napamet točno onako kako piše u notama. Dobila sam diplomu i nastavila se usavršavati u Državnoj glumačkoj školi. Divila sam se Ginger Rogers, Fredu Astaireu, Geneu Kellyju. Oni su stepali s očitom klasičnom naobrazbom, elegancijom, čistim skokovima, piruetama i čvrsto sam uvjerena da je podloga svemu klasika. Jedanput sam spontano izjavila da sam prije proplesala nego prohodala, i to je točno.

Zašto niste ostali u Budimpešti nego ste se vratili u Hrvatsku?

Nakon završene trogodišnje glumačke škole muzičkog smjera dobila sam glavnu ulogu u američkoj muzičkoj komediji *Đačka ljubav* u Velikom operetnom teatru. Tada su svi diplomanti nakon završene škole morali ići u provinciju da ispeku zanat. Ali ja sam željela biti subreta u velikom teatru! Tada glasoviti skladatelj, ravnatelj triju kazališta, Mihály Erdély, našao je rješenje. Rekao mi je: „Kod mene ćete u jednoj godini igrati dvije predstave dnevno. Ako budete izdržali, to će vrijediti kao dvije godine prakse u provinciji.“ Naravno, potpisala sam ugovor. No, bilo je to

Lili Čaki (Perina Rapetinova / Perina Štrampera): GK Komedija, Zagreb: Ivo Tijardović, *Splitski akvarel*, red. Slavko Midžor, 1953.

Lili Čaki (Princeza Mi); GK Komedija, Zagreb: Ferenc/Franz Lehár, *Zemlja smiješka*, red. Ferdo Delak, 1950.

za vrijeme rata, koji u Budimpešti zapravo nismo ni osjećali, osim nestašice hrane. On se bližio kraju i nastalo je strašno vrijeme. Jedva smo, cijela moja obitelj, izvukli živu glavu.

Ratni vjor vratio nas je u Čakovec, koji je od 1941. do 1945. bio pod mađarskom okupacijom. A onda su Nijemci okupirali Mađarsku, jer je kancelar Miklós Horthy prekasno zaključio da bi trebalo preći k Saveznicima. Sklonili smo se na selo nekoliko kilometara od Čakovca koji je bio bombardiran. Oslobodili su nas Bugari, partizani i Rusi. Povratka u Peštu više nije bilo. Granice su bile zatvorene. Moj otac je bio hotelijerski i ugostiteljski stručnjak, i vlast ga je poslala u Opatiju, iz koje su odselili Talijani, da tamo sredi hotelsku situaciju. S vremenom mu se pridružila cijela obitelj.

Preda mnom je bila Riječka opera. I tu je 1949. počela moja karijera. Hrvatski jezik tada sam prilično loše govorila pa me je poznati dirigent iz Zagreba Zdenko Peharda uveo u balet, kojemu je na čelu bila slavna Olga Orlova. Ubrzo sam stekla kondiciju i počela dobivati manje solističke uloge. Opera je imala nekoliko vrsnih pjevačica i tu nije bilo za mene mjesta. U drami također ne – jer nisam dobro vladala jezikom. Dakle, opereta. Postavljala se *Zemlja smiješka* Ferenc/Franza Lehára, ponudila sam se Upravi za ulogu princeze Mi i 1950. debitirala u Operi Narodnog kazališta Ivan Zajc.

Ali Zagreb vas je privlačio.

Svakako. U Rijeci je bilo lijepo. Stanovala sam u prekrasnom stanu u Opatiji, ali Zagreb je Zagreb, za operetu svakako, a pogotovo

Lili Čaki (Miss Eveline Beauty Flower / Misili-Bisili); GK Komedija, Zagreb: Ivo Tijardović, *Mala Floramye*, red. Vlado Štefančić, 1956.

za mjuzikl. Slučaj je htio da su me u upravo osnovanoj Komediji htjeli čuti kao Mi. Komedija je počela s radom 1. studenoga 1950., 23. prosinca pjevala sam Mi i u rujnu 1951. stupila u stalni angažman. Trajao je do mog odlaska u mirovinu 1982. s četverogodišnjim prekidom od 1961. do 1965. kad sam se vratila u Rijeku. U Komediji sam prvo bila subreta a onda koreografinja. Pjevanje sam učila kod Marije Borčić. Koreografiju nisam nikada učila, to sam imala u sebi. Imala sam mašte, a bez nje se ne može biti ni dobra glumica. Upijala sam sve što sam gledala. U tome mi je osim osjećaja za ritam pomagao i apsolutni sluh. S Vladom Štefančićem često sam zajedno nastupala. Kad je on postao redatelj a ja koreografinja, dopunjavali smo se i pomagali jedno drugome jer smo znali kako dišemo.

Kako je protekao Vaš prijelaz iz operete u mjuzikl?

Izvršno. Kad su naši sjajni, kako smo ih voljeli zvati, kućni autori Grgić i Kabiljo krajem 1969. napisali naš prvi mjuzikl *Velika trka*, igrala sam glavnu ulogu Elize, zajedno s Vladom Krstulovićem. Ali to su još bili *prvi mačići* mjuzikla, bez baleta, bio je to više politički igrokaz. Kad smo radili *Guslača na krovu* 1970., što se smatra početkom mjuzikla u Hrvatskoj, došao je s Broadwaya koreograf Ray Harrison i s njim sam postavljala vrlo kompleksnu koreografiju. U prvom prizoru, kad se skupe svi žitelji Anatevke, scena nije mogla biti statična. Svi su morali biti u pokretu. Sa svakim sam posebno radila. Nije čudo da sam *izglodala* svoje zglobove koliko sam *derala* scenu! Onda su Grgić i Kabiljo napravili *Jaltu* koja je do danas naš *naj* mjuzikl. Sanda Langerholz je bila predivna. Bila je naša glumica *broj 1* u svim mjuziklima. Vrlo malo kolegica tako govori o njoj, ali ja nemam u sebi onaj *hrvatski jal* i od srca joj priznajem veličinu.

Jeste li gledali nova uprizorenja Jalte?

Jesam. Izvršno. Opet se i Vlado dokazao.

Čega se poslije toga rado sjećate?

Iz godine 1980. *Čovjeka iz Manche* s izvršnim Đanijem Šeginom, pa koreografije stepa u KaZO 1985. i opet koreografije stepa u mjuziklu *Kralj je gol* Grgića i Kabilja 1994. s Dubravkom Ostojić i Draženom Čučekom. Nisu imali pojma o stepu, ali su vrlo

ozbiljno radili, odlazili kod Sonje Kastl na vježbe i održali su lijepu kondiciju. Morala sam raditi s kompletnim baletom – koji su glumili mornare s jahte. Svi su morali učiti step i morala sam pojedinačno kontrolirati svaki njihov korak.

Vidite li svoju nasljednicu? Nekoga tko je podjednako svestran kao vi?

Svi, ali svi mladi danas su svestrani. Jedna je bolja od druge. Pratim ih i to me veseli.

A tko se bavi podučavanjem stepa?

Bojan Valentić koji se usavršavao u Americi i Australiji. Vrlo je talentiran i sposoban.

I danas ste vjerni Komediji?

Naravno, doduše prvenstveno kao posjetitelj. Pratim rad ansambla, često sam na pokusima.

Ali niste samo gledatelj. Igrate i u jednoj predstavi.

Da, u mjuziklu *Skidajte se do kraja* ulogu starije zločeste gospođe. Imam svega nekoliko rečenica ali se pomno pripremam i dobro sam ih uvježbala, jer me se u svakom kutku našeg malog teatra mora dobro čuti i razumjeti.

Na žalost, velika je boljka današnjih glumaca da ih se prilično slabo razumije.

Dikcija je vrlo važna i glumac se mora razumjeti. To je prvo i osnovno.

Kako je došlo do toga da prihvatite tu ulogu?

Zahvaljujući Igoru Mešinu koji je tada postavljao svoju prvu režiju. Došla sam slučajno na jedan pokus, on me je ugledao i davao neke znakove. Mislila sam da je nešto u vezi s mađarskim jer sam uvijek bila tu da pomognem oko mađarskog jezika koji perfektno govorim jer sam se na njemu školovala. Međutim, on mi je u stanci prišao i ponudio ulogu jer, rekao je: „To nije samo moja ideja nego svi mi to želimo.“ Odbila sam jer sam se baš spremala na put u moju Opatiju, a onda je proradio *profesionalni crv*. A zašto ne bih prihvatila, kad me svi žele? I, eto, već pet godina igram tu ulogu, iskoreografirala sam je, sto posto sam koncentrirana jer je i koncentracija neophodna i svaki put dobivam aplauz na otvorenoj sceni.

Kad je kraljica stepa, kako su Vas nazivali, zadnji put stepala?

Kad je televizija prije nekoliko godina radila dokumentarac o meni. Redateljica je željela da stepam. Nisam htjela prihvatiti, bojala sam se da neću moći više stepati na posebnim cipelama koje imaju sprijeda i na peti aluminijsku pločicu ali me uspjela nagovoriti. Stepala sam s Bojanom. On je sjajan.

Što sad radite osim što ste redovito u kazalištu Komedija s ove ili one strane rampe?

Pratim sve što se događa oko nas i u svijetu, slušam dobru glazbu i čitam dobru knjigu. Jedanput godišnje odem u Budimpeštu da se informiram o tamošnjim kazališnim događajima i vratim se s knjigama. Volim pogledati i koju dobru televizijsku seriju.

Kazalište je tajna

Kad je čovjek mlad, mora razbijati zidove i tražiti nešto novo. U ozbiljnijim godinama smiješno je igrati se mladića. Tradicionalist sam utoliko što znam da postoji divna literatura i vidio sam toliko lijepih predstava, pa mi je teško to zanemariti ili zaboraviti

razgovarao: **Boris B. Hrovat**

Počet ćemo onim pitanjem koje se u ovakvim prilikama najčešće postavlja. Što te navelo da se posvetiš kazalištu?

Treba se vratiti u moje gimnazijske dane. Kad sam maturirao, bio sam odličan u prirodnim znanostima (fizika, kemija), pa sam 1953. upisao elektrotehniku, smjer lake struje, u Zagrebu, položio sam prijemni ispit među boljima i svi su mislili da će Juva (tako su me zvali u srednjoj školi) biti inženjer. Bilo je to vrijeme obnove i izgradnje zemlje. Međutim, paralelno sam posjećivao kazalište, osobito predstave Dubrovačkih ljetnih igara, a u nekima sam i sudjelovao kao statist. Tako sam samo jedan semestar proveo na elektrotehnici, pa sam odlučio da bih se ipak radije bavio kazalištem, i to režijom. Prije toga, amaterski sam se bavio glumom, i nije mi baš išlo, a kako svi propali glumci idu u redatelje, i ja sam tako odlučio. Pokojni školski kolega i prijatelj Ljubomir Kiki Kapor mnogo mi je pomagao, i instruirao me. Nakon jednog semestra elektrotehnike, upisao sam filozofiju, jugoslavenske književnosti, s time da sam već tada znao da ću kad apsolviram književnost, ići na režiju. U to je vrijeme studij režije trajao dvije godine, s time da je onaj tko je htio upisati režiju već morao imati završen jedan fakultet, ili bar apsolvirati...

Što misliš, je li to bila dobra praksa? Ni danas nije rijetka...

Kao redatelj, bio sam u nekoj prednosti pred glumcem. Bio sam stariji od njih, odlično sam poznao književnost, pa sam već samim time mogao režirati svojim kolegama glumcima. Tako je sve i počelo, nisam čekao da mi daju angažman, nego sam radiosastudentima neke predstave koje su za mene važne, recimo Machiavellijevu *Mandragolu*, Benetovićevu *Hvarčinju*, staru književnost, pa potom, u vlastitoj adaptaciji Pirandellovu jednočinku

FOTO: DANKO VUČINOVIĆ

Žara. I kasnije me zanimala talijanska renesansa, i talijanska literatura općenito, kao i stara hrvatska, posebice dubrovačka, književnost. A može se i reći da su Ljetne igre odredile moj stvaralački put. Na njima sam počeo raditi u kazalištu kao inspicijent, jer se u Dubrovniku znalo da ću ići na režiju, pa me tadašnji inspicijent Mato Baković pozvao...

Sjećam se i ja gospara Mata Bakovića, bio je svojevrstni zaštitni znak Ljetnih igara...

...I jedan od prvih ravnatelja, osnivača, s Joškom Depolom, Markom Fotezom i Matom Stražičićem, oni su osnovali Festival. Gavella je radio *Tirenu* u ljeto 1958., pa me zamolio da budem inspicijent na predstavi. Godine 1958. bio sam apsolvent filozofije, imao sam šanse upisati režiju, i kako je vidio da puno znam o dubrovačkoj književnosti, o Držiću, sve sam to volio i pratio, asistirao sam mu, i to mi je asistiranje otvorilo vrata Akademije. Na prijemni sam došao s djelom Ive Vojnovića *Prolog nenapisanoj drami*, obrazlagao sam za ono vrijeme neobičnu, multimedijalnu Vojnovićevu ideju, bilo je tu i filma, i kazališta i tako dalje...

Određuje li čovjek svoj put još u ranoj mladosti? Ti si nabrojio neke odrednice koje će te pratiti cijeli život: renesansa, stara hrvatska i talijanska književnost, Držić, Vojnović...

Valjda se mladenačke ljubavi ne zaboravljaju. Svjestan sam da i dalje žive u meni, i koliko god sam puta radio Vojnovića, uvijek sam pronalazio nove pristupe. Inače, kazalište je od pedesetih godina do danas proživjelo nekoliko predivnih razdoblja, otvaranja prema svijetu. Uvijek sam pokušavao biti otvoren, a u tom mi je puno pomogao moj rad na Akademiji, gdje sam bio u kontaktu s mladim ljudima – a s kim ćeš provjeravati svoje nove ideje i na neki način ih potvrđivati nego s mladima...

Razvio si poseban odnos dr. Brankom Gavellom. Kakav je Gavella bio čovjek? O njemu postoji mnogo anegdota, ali mi se čini da su one prikrile cjelovit pogled na Gavellu.

Ja ga doživljam kao svog duhovnog oca. I nedavno, na dodjeli Nagrade hrvatskog glumišta, pokušao sam ga se prisjetiti, svog duhovnog učitelja. Naime, dok nisam upoznao Gavellu, glava mi je bila puna

različitih ideja, o onome što sam vidio u kazalištu i oko kazališta, i u njima se uopće nisam mogao snaći. On me osvijestio, vratio me na tlo. Bila su to vremena Becketta, Ionesca, pedesete godine su bile predivno doba otvaranja, novoga, prekida sa socrealizmom, koji sam u školi morao gledati – a to se uopće nije moglo gledati. Četrdesetih godina tjerali su nas na takve predstave, i ja sam mislio 'ne bih se bavio takvim kazalištem, pa da mi daju...' Međutim, gledao sam i *Taracu*, *Ifigeniju*, pa sam radio *Tirenu* i *Hekubu* Držićevu, *Dubravku* Gundulićevu... Spominjem sve što sam radio s Gavellom.

Bio si njegov asistent...

Bio sam njegov stalni asistent. On me upoznao kao inspicijenta, i odmah mi je rekao: „Sad više nećeš biti inspicijent, nego moj asistent.“ Kad smo 1960. radili *Hekubu*, rekao mi je: „Mali, znaš što, u *Hekubi*

radu odredila Akademija, jer se kazališno stvaralaštvo nadopunjavalo pedagoškim radom. To su te generacije kad su tamo bili i Gavella, i profesor Habunek, Kosta Spaić, Dino Radojević, Violić, Paro – svi smo mi na Akademiji, zapravo, stvarali takve glumce s kojima ćemo kasnije moći raditi u kazalištima.

Odgajili ste generacije sjajnih glumaca...

Tih se godina stvaralo Zagrebačko dramsko kazalište, pomlađivalo Hrvatsko narodno kazalište, glumci su išli i u Komediju...

Smeta li rad na Akademiji redateljskom, ili pak jedan nadopunjuje drugi?

Pa, nekad zna biti u sukobu. Nekad me sputavala činjenica da sam previše vezan za pedagogiju, jer sam koji put insistirao na određenim stvarima u radu s glumcima koji su već dugo u kazalištu. Naprosto,

Shvatio sam da onog trenutka kad postaneš stariji od polovine ansambla s kojim radiš, postaješ redatelj s autoritetom. A dok si mlađi, svi govore 'vi možete voditi probe, i radit ćemo tako – ali premijera je naša'

nećeš više biti asistent, nego redateljski suradnik, to ti je lepše." To potpisivanje režije Držićeve *Hekube* godine 1960. „dr. Branko Gavella i redateljski suradnik Joško Juvančić“, smatram svojim umjetničkim, redateljskim početkom, te zato ovu godinu (2010.) i držim objeltničkom.

Gavella te potaknuo i da ostaneš na Akademiji...

Najprije me primio na Akademiju, iako se ni ostali profesori nisu protivili. Primljen sam, koliko sam opazio, bez problema – i Akademiju sam završio 1960. Trajala je dvije godine, i potom me Gavella zadržao kao asistenta na glumi, gdje sam ostao sve do mirovine prije sedam-osam godina. Već dugo nisam asistent: završio sam kao redoviti profesor u trajnom zvanju.

Kad se osvrneš na svoj rad na Akademiji, koliko se promijenio tijekom godina?

Akademija je posebna priča. Kao što me odredila literatura o kojoj smo govorili, stara hrvatska, dubrovačka, talijanska – tako me u pedagoškom i stvaralačkom

smetalo mi je da su moji studenti korektniji od glumaca koji rade već desetak godina, pa sam nailazio na probleme... Ali, nikad nisam bio previše tvrdoglav, pa sam znao popustiti. Shvatio sam da onog trenutka kad postaneš stariji od polovine ansambla s kojim radiš, tada postaješ redatelj s autoritetom. A dok si mlađi, svi govore 'vi možete voditi probe, i radit ćemo tako – ali premijera je naša'.

Koja je tvoja metoda u radu s glumcima? Imaš li svoju posebnu metodu rada? I, treba li redatelj biti autoritativan?

Presudno je da ti ljudi vjeruju i da im ne dopustiš da svatko radi po svome... Onda sam, kad su iznosili ideje, ja njima znao reći: „Među vama ima glumaca koji imaju divnih ideja za predstavu koju radimo ali, kad bismo sve uzeli u obzir, na što bi sličila takva predstava?“. Onda bi se oni počeli smijuljiti. „Ja sam taj koji će čuti vaša mišljenja, ono što se može sintetizirati, a što se ne može – odbaciti.“ Danas me slušaju jer moraju, ali prije me nisu morali slušati, sad im zaprijetim... „Slušaj, imaš

samo tri pitanja do premijere: prvo si već potrošio.“

U svojih pedeset godina radio sam na razne načine, nekad s autoritetom, nekad zajedno s glumcima, ovisno o tekstu i o vremenima, jer se u mom kazališnom vijeku više toga promijenilo negoli u proteklih četristo godina. Bilo je to bogato i predivno razdoblje – samo je trebalo dobro paziti, jer je svaki čas puhalo s druge strane, moraš baciti sidro, a ja, kao pomorac, uvijek sam bacao dva sidra. Jedno mi je sidro uvijek bila literatura, vidio si kako sam počeo... Kad sam radio *Mandragolu*, Kosta (Spaić) mi je rekao: „Ma znaš što, ta *Mandragola* ti nije ni smiješna, ni ozbiljna...“. Ja sam mu odgovorio: „Ono što je ozbiljno, napraviti ću smiješnim, a što je smiješno – ozbiljnim“, tako da je poslije ta *Mandragola* postigla velik uspjeh. Nije me Kosta htio obeshrabit, htio me upozoriti, bio je vrlo korektan, a i njemu sam puno puta asistirao, Gavella me, na neki način, njemu prepustio... Ali, ja sam pronašao ključ za tu *Mandragolu*, kasnije je isti tekst radio Magelli, no to se ne može uspoređivati... Njegova je predstava bila odlična, a moja briljantna! (smijeh)

Razgovarali smo o odnosu prema glumcu, no što je s autorom?

Jedno je moje sidro uvijek bio autor, a drugo odnos prema glumcu... Treba voditi računa i o onome što se događa u teatru. Mi smo neko vrijeme pratili englesko kazalište, pedesetih i šezdesetih godina to nam je bilo nešto vrhunsko, američko kasnije, pa u svoje doba i rusko, a stalno češko i poljsko...

Smatraš li da redatelj treba poštovati autora teksta? Sigurno su zanimljiva tvoja iskustva s tekstovima suvremenih, živućih autora...

Teško je raditi živućeg autora, jer često se ono što on smatra bitnim, meni možda i ne čini takvim. Čovjek tu mora pronaći neke kompromise. Još je teže raditi autora za kojega svi smatraju da znaju kako ga treba igrati, Krležu, Marinkovića..., to svatko zna kako treba. Poštovati? Često se događa da redatelj i glumci kod nekog autora iskoriste samo ono što im se čini relevantnim, a ostalo zanemare – što je također pristup koji treba prihvatiti.

Nikad nisam htio raditi autora u kojega nisam prepoznao dosta sličnosti sa svojim životom i pitanjima koja sam postavljao, jer kazalište i postavlja baš ona pitanja na koja ne znamo odgovor – za razliku od politike, u kojoj oni (političari) postavljaju pitanja i odmah daju odgovor. U predstavi ja postavljam pitanja na koja ne znam odgovor. Još od antičkih vremena, bez obzira na to radi li se o *političkom* ili ne, to su samo floskule, kad vidim da postoji dovoljno pitanja koja se i danas mogu postaviti, to je slučaj s velikanima kazališta, Sofoklom, Shakespeareom, Ibsenom, Pirandellom...

Ali, ti imaš afiniteta i prema pučkom kazalištu.

Pučko kazalište je sastavni dio moje mladosti. Mi smo kao *mladići* išli po svim onim mjestima gdje sam ja kasnije radio predstave, i tamo smo gledali što se davalo. Najviše su nam se svidale komedije, to je jasno. Kad kažeš „pučko kazalište“, najprije ti padnu napamet *Ljubovnici*, Držićeva djela... No, ti možeš i od nekog velikog pisca, Shakespearea, napraviti pučko kazalište, ako mu izvučeš neke duboke i bitne odrednice... Eto, to je Brešan uradio od *Hamleta*...

Jednom si rekao da i Ionesco može biti pučko kazalište...

I Ionesco, da, Ionesco i piše pučko kazalište, ali s nekom drugom vizurom da te privuče, pa tek kad sve odgledaš, shvaćaš dubinu i snagu tog kazališta, poruku koja je protiv klišeiziranja kazališta, protiv onih *veličina*, onih kazališnih kuća i stilova gdje se ne može promijeniti nijedan zarez... Ionesco ih je sve podvrgnuo propitivanju.

Spominjao si šezdesete godine kao godine velikih promjena. Ti si i sam pridonio tim promjenama svojim radom u Teatru &TD. Jeste li, u to doba, htjeli „kazalištem mijenjati svijet“?

Šezdesetsedma, šezdesetosma, to su presudne godine po zbivanjima u cijelom svijetu, ne samo u kazalištu. Šezdesetosma je više promijenila svijet nego Prvi i Drugi svjetski rat, promijenila je odnos – posebice mladih ljudi – prema životu i vrijednostima. Za šezdesetosmu se može reći i da je renesansa, i slom jedne velike

civilizacije. O čemu se zapravo radilo, vidjet ćemo ubrzo. Mi smo, u kazalištu, pokušavali, ali smo kaskali – život je bio brži i snažniji. Mjuzikl *Kosa* smatram teatarskom prekretnicom...

To su ujedno i godine kad se Teatar &TD nametnuo kao vodeća snaga promjena u kazalištu. I ti si sudjelovao u tom brzom usponu.

S *Rosencrantzom i Guildensternom*, gdje je *Hamlet* tema, i u načinu igre, i u odnosu prema kazalištu, došli smo do vrlo ozbiljnih pitanja. Ivica Vidović, Rade Šerbedžija i Izet Hajdarhodžić odigrali su u tome presudne uloge.

Publika je tvoju režiju Stoppardova djela sjajno primila...

Kad se danas osvrnem na svoj prošli rad, onda vidim predstave za koje znam da su mogle ostati i duže na repertoaru, da su možda prerano skinute, a vidim i one koje su dugo igrane i ostale u sjećanju. *Rosencrantz* je sigurno jedna od tih, a tu su i *Ribarske svađe*... Nažalost, jedna predivna predstava kao što je *Veliki smiješni rat* brzo je skinuta, jer je započela obnova zgrade HNK (u Zagrebu)...

Kako je došlo do sinergije da se takav Goldoni postavi na scenu?

Bilo je to pravo čudo... Samo mlad čovjek može imati toliku hrabrost da na istoj sceni poveže Tita Strozziya, Amanda Alligera i druge velikane s mladim Ivicom Vidovićem, Mustafom Nadarevićem, Radom Šerbedžijom, i sa srednjom

generacijom koju su predstavljali Relja Bašić i Ivo Serdar – tako da svi oni na projektu rade s podjednakom energijom, te svaka generacija daje svoj karakteristični sloj u načinu igre, ali se ta tri stila skladno prožimaju. Rado se toga sjećam. Gostovali smo u Beogradu, u Narodnom pozorištu, i postigli velik uspjeh.

Inače, ti si radio i u samom Beogradu, u Bosni i Hercegovini, i u drugim sredinama bivše Jugoslavije.

Radio sam u Beogradu, u Jugoslovenskom dramskom, u Sarajevu *Dunda Maroja*, u Zenici *Sokol ga nije volio*, u Mostaru Šoljana, *Romancu o tri ljubavi*... U Hrvatskoj posvuda: od Osijeka, Varaždina i Virovitice do Zadra, Splita i Dubrovnika.

Ti si, čini mi se, sklon komediji, a ipak osjećaš i posebni afinitet prema Vojnoviću, koji je elegičan i patetičan... *Trilogija* i *Ekvinocija* pripadaju među tvoje najbolje predstave, a i među najbolje verzije

Vojnovića koje sam imao prigode vidjeti.

Trilogiju sam radio dvaput, jednom u Skočibuhi, a drugi put u Parku Umjetničke škole, *Ekvinocija* na hridinama... *Taracu* i *Suton* radio sam posebno, u Kazalištu... Inače, doista volim raditi komedije jer nam komedija i općenito humor u životu pomažu prebroditi teške trenutke...

Pirandello je napisao najpoznatiju raspravu o humoru...

Da, odatle sam puno naučio... Međutim, najednom se osjetim zasićenim, i poželim raditi nešto što nosi jaku emociju. Kazalište je simbolizirano dvjema maskama – tragičnom i komičnom, i jedna mora nadopunjavati drugu. Tako sam i ja, recimo, u Gavelli radio *Tripće de Utolče*, a malo prije toga Ghelderodea, *Escorial*, *Školu za lude*, *Vučjaka*, te snažne komade...

Kad smo već, što je i normalno, toliko spominjali Dubrovnik, nameće se pitanje tvoga odnosa prema ambijentalnome

kazalištu. Ambijent se može tretirati doslovno, ali i kao metafora...

Bolje ga je tretirati kao metaforu, zahtjevnije, ali bolje. U biti, radi se o načinu glume: drukčije se režira kad zid nije zid, a stablo nije stablo... Kad sam na Držićevoj poljani radio *Dunda Maroja* koji je slavno propao, napravili smo sliku te poljane, pa je okretali – ali je sve propalo, jer je bilo malo rano za takve moderne eksperimente. „Daj ti, Jupa, nama našega Dunda Maroja.“ – govorili su Dubrovčani.

À propos, jesi li – s godinama – postao tradicionalist u kazalištu?

Kad je čovjek mlad, mora razbijati zidove i tražiti nešto novo. U ozbiljnijim godinama smiješno je igrati se mladića. Tradicionalist sam utoliko što znam da postoji divna literatura i vidio sam toliko lijepih predstava, pa mi je teško to zanemariti ili zaboraviti. Ljubav je tajna koju nikad nećemo dokučiti – možda bi se isto moglo reći za kazalište.

Dragi moj Jupa,

evo Ti pišem povodom svečane dodjele Nagrade hrvatskog glumišta i dopusti da Ti prvi čestitam na ovom lijepom i vrijednom priznanju. Najprije Ti želim puno zdravlja, kako Tebi tako i Tvojoj obitelji. Ujedno koristim ovu priliku da Te podsjetim na naše dugogodišnje kazališno druženje; da Te podsjetim na Tvoje oduševljenje predstavama *Tarace*, *Ifigenije*, *Hamleta* pedesetih godina na DLJI, na Tvoju posvećenost djelima Držića, Shakespearea, Vojnovića, koja će postati i Tvoja kazališna sudbina. Kada Te davne 1958. dr. Branko Gavella uzeo za svog asistenta u Držićevoj *Tireni*, mislim da je time Tvoj dugogodišnji kazališni put bio određen. Tvoje predstave *Dunda*, *Trilogije*, *Grižule*, *Ljubovnika*, *Ecce Homa*, *Bratje Jozefa*, *Hamleta*, *Ekvinocija* samo su logičan slijed Tvoje ljubavi i posvećenosti dubrovačkoj književnosti, gradu Dubrovniku i Igrama.

U nadi da Ti ova nagrada... itd., itd., srdačno te pozdravlja
Tvoj dugogodišnji prijatelj, a ponekad i neprijatelj

(potpis nečitljiv)
U Dubrovniku 24. XI. 2010.

Dragi profesore!

Nemojte sada na nas zaboraviti!

Vaši lutkari iz Zagreba, Splita i Zadra
(kako ću zaboraviti)

Dragi Juva, (tako su me zvali u školi)

čestitajući ti na osvojenoj nagradi (*čuj, osvojenoj*) sjetio sam se da smo se kao djeca skupa igrali po Pilama i na Gracu, kupali se na Lokrumu, verali po zidinama i Lovrijencu, po svim onim mjestima gdje si ti kasnije režirao one tvoje predstave.

Mislim da bi onda bilo u redu da i dio tvoje nagrade pripadne meni!

Tvoj Pilar
(potpis nečitljiv)
U Pilama 24. XI. 2010.
(Svi hoće samo novce!)

Zagreb, 24. 11. 2010.

Poštovani g. profesore!

Očekivati je da će na večerašnjoj svečanosti posebno ponosni biti vaši Dubrovčani za vaš doprinos kazalištu Grada i Igara. No večeras moramo napomenuti pošt. g. profesore, da ste vi u svom dugogodišnjem radu u Zagrebu napravili mnoge od svojih ponajboljih predstava: Goldonijev *Veliki smiješni rat*, Krležin *Vučjak*, Ghelderodeov *Escorial*, Rosencrantz i Guildenstern su mrtvi Toma Stopparda, *Ribarske svađe*, što su samo neka od vaših značajnih zagrebačkih ostvarenja.

Srdačno vas pozdravljaju i zahvaljuju vaši prijatelji i prijatelji iz Zagreba

slijede potpisi...
još se prikupljaju

Dragi naš profesore!

Još od davne Machiavellijeve *Mandragole* i Benetovićeve *Hvarkinje* pa do nedavnog *Pohoda* Dum Marinu mi studenti glume zagrebačke Akademije želimo vam izraziti svoju zahvalnost:

najprije za vaš dugogodišnji rad na našoj Akademiji,
zatim za vašu brigu i pažnju koju ste nam uvijek iskaziva
te za druženje s nama tijekom svih ovih godina.

P. S. Možete biti ponosni, dragi profesore, na činjenicu da je još u hrvatskom glumištu malo glumaca koji nisu bili vaši đaci.

P. P. S. Ujedno koristimo ovu prigodu da vam čestitamo 50. obljetnicu vašeg umjetničkog rada

Pedeset godina lijepo je i brzo prošlo. Sada mi ostaje da se zahvalim svim svojim kazališnim suradnicima, posebno mnogim velikim i sjajnim glumcima bez kojih sasvim sigurno ne bih stajao večeras pred vama u ovoj svečanoj prilici. Hvala žiriju koji mi je dodijelio ovu lijepu i vrijednu nagradu. Želio bih još odati posebnu zahvalnost mom nezaboravnom učitelju – dr. Branku Gavelli i nezaboravnoj učiteljici – mojoj dragoj majci Luciji, koja me uvijek u svemu podržavala. Hvala Višnjji, hvala Hrvoju i Mirni, hvala svima koji ste večeras došli u HNK! Hvala. Hvala.

Joško Juvančić na dodjeli
Nagrada hrvatskog glumišta

Jamstvo tradicije živog teatra

Joško Juvančić predani je zastupnik istinskih vrijednosti kazališta koje danas mnogi zanemaruju

Ministar kulture Božo Biškupić uručio je nagradu Jošku Juvančiću

Kad se danas, na isteku prvog desetljeća 21. stoljeća, spomene ime redatelja Joška Juvančića, jamstvo je to tradicije živog teatra: duhovitog i dinamičnog, mudrog i sugestivnog – uvijek na tragu onih postavki koje su brod kazališne umjetnosti, tijekom stoljeća, provele između Scila didaktike i moraliziranja, i Haribda lakomislenosti i pomodnosti. Još od samih dubrovačkih početaka, poslije kao Gavellin učenik i asistent, pokazao se Juvančić (r. 1936.) srčanim i nepokolebljivim kapetanom raguzejske, hrvatske kazališne lađe, nižući luke i predstave u zadivljujućem redu. Što izdvojiti? Djela koja su upisana u antologiju hrvatskog teatra u opsežnom i raznolikom opusu redatelja takve intelektualne, analitičke i stvaralačke snage – nije malo. Primjerice, u Gradu (Dubrovniku) prikazanja *Ecce homo* i *Kako bratja prodase Jozefa*, potom ambijentalni (u okviru Dubrovačkih ljetnih igara) *Dubrovačka trilogija* i *Ekvinocijo*, zagrebački *Rosencrantz* i *Guildenstern su mrtvi* te *Ribarske svađe*, ili pak splitski *Skup*, te ozbiljan rad u zagrebačkom i splitskom kazalištu lutaka, koji je tom obliku kazališta otvorio nove dimenzije i perspektive. Intelektualna radoznalost, raznovrsnost interesa i nemirenje s postojećim – oduvijek su bile glavne

značajke Juvančićeva redateljskog rada. Sjedinjenje tradicije i suvremenosti, te blaga preferencija dubrovačkih i mediteranskih autora, dodatne su odrednice koje pedeset godina Juvančićeva djelovanja čine posebnim i prepoznatljivim. Međutim, ne treba ispustiti iz vida ni Juvančićev plodan pedagoški rad s mladim studentima glume, na zagrebačkoj Akademiji dramske umjetnosti, sve tamo od 1960. godine, s jasnim rezultatima posvuda oko nas, kao ni njegov trajni doprinos profiliranju dramskoga programa Dubrovačkih ljetnih igara.

Drugim riječima, Joško Juvančić kazališni je čovjek renesansne svestranosti i čovjek renesanse kazališta, predani zastupnik istinskih vrijednosti te umjetnosti, koje danas mnogi zanemaruju. Zato i Nagrada odlazi u prave ruke, u ruke onoga tko je kazalište osjetio, osmislio, realizirao, i naposljetku, samozatajno predao drugima.

Žiri za dramu:
Zvonimir Zoričić (predsjednik), Lawrence Kiiru, Vlasta Knezović,
Lada Martinac-Kralj, Ljubo Zečević

Ugasimo televizor

Doista se može lijepo živjeti bez te kutijetine čija je zadaća hipnotizirati ljude. Sjećam se rečenice „televizija je stroj za proizvodnju nesreće“. Uništen je dramski program, razvaljuju se dječji i obrazovni, manje-više gledaju se potresi, ubojstva, političarski trash-cabaret, seciranje leševa i nogomet

FOTO: DANKO VUČINOVIĆ

razgovarao: **Zlatko Vidačković**

Redatelj Krešimir Dolenčić apsolutni je pobjednik proteklih Nagrada hrvatskog glumišta: predstave koje je režirao proglašene su najboljima i u kategoriji drame (*Građanin plemić* HNK u Zagrebu) i u kategoriji operete ili mjuzikla (*Splićki akvarel* HNK Split). *Građanin plemić* osvojio je i NHG za scenografiju i za kostime, a ranije je dobio i nagrade Dana satire za najbolju predstavu u cjelini, režiju, glumu (Zrinka Cvitešić, Siniša Popović) i kostime. Dolenčiću je za režiju te predstave pripala i Nagrada Tito Strozzi HNK u Zagrebu.

Kako ste se odlučili da *Građanina plemića* predstavite vizualno historicistički, a sadržajem ipak aktualizirano?

Često su me za vrijeme priprema pitali igramo li u *periodu* ili *moderno*, a ja na to nisam znao odgovoriti. Kao niti moja kostimografkinja Ana Savić Gecan, a niti Dinka Jeričević. Cijela je poznata vremenska linija civiliziranog doba čovjekova ionako neopisivo kratka. Zadnjih dvije i pol tisuće godina, a posebno

zadnjih dvije-tri stotine, trenutak su u nekom čitanju tjeka vremena koje se nama čini strahovito krcato. I jest krcato onime što nazivamo onako tvrdo, dogmatskim *napretkom*, uz naravno, i sav *nazadak* koji ide usto. Promjena u ljudskom ponašanju, onom primarnom, nagonu za opstanak i preživljavanje, i nije bilo. Samo je gramzivost i laž dobila druge oblike osvajanja i manipulacije. Stoga i Molière jest naš suvremenik, baš kao i Euripid, ili Čehov. Ljudski duh se, međutim, ipak može boriti protiv toga. Zato postoji kazalište, zato kazalište i jest u ovom posve neslobodnom i nedemokratskom svijetu važna iskrica koja može paliti vatre.

Kad ljude na sceni odjenete u tzv. *suvremeno*, to također uopće ne postoji, to je umjetnički odmak prema liku ili priči koju radiš, pa si u jednakom problemu kao i sa svakim drugim kostimom. Ne znači da se nešto događa *danas* ako su svi u odijelima i kravatama, a da je nešto bilo *jučer* ako su u krinolinama. Osobno, jako volim barok, a nigdje nema tako dobrih tipoloških primjera skrivanja pravih namjera, prekrivanja prljavštine, otkrivanja najbitnijega i s druge strane, krcanja s nepotrebnim kako bi se prikrilo

bitno, kao u baroknom kostimu. Kostimi i scena, baš kao i rasvjeta, nisu dekoracija nego organski dio priče koju jedna predstava govori. I zato vam ne znam odgovoriti na pitanje. Kad bih znao, posao kostimografa ne bi bio potreban; to bi bili modni dizajneri jer bi samo odgovarali nekim zadanostima određenog desetljeća ili stoljeća. To imamo na modnim revijama. Zato mi je moda i dosadna.

Zašto su kraćeni glazbeni i plesni dijelovi izvornog djela?

Louis je volio plesati, to je poznato, pa je nakon predstava priređivao plesove u kojima bi on bio glavni. I tako je i nakon *Građanina plemića* napisan tzv. *Ples nacija* koji traje otprilike pola sata i nema nikakve veze sa Molièreovim komadom.

Isto tako, silna količina repeticija svakako daje naslutiti da su one napisane, a vjerojatno i nisu bile uvijek baš tako izvođene. Uprizorenje barokne opere bilo gdje i bilo kada nikada nije isto, tj. ne postoje dva slična. S obzirom na formu, to je uvijek stvar dogovora dirigenta, pjevača, redatelja i koreografa. Izbacuje se, krati, preslaže...

Umjesto zapitanosti nad *izvornom partituru* o kojoj bismo mogli razgovarati satima, a koja je ipak nešto o čemu možemo početi pričati tek u kasnom osamnaestom i devetnaestom stoljeću, treba istaknuti i golemo poznavanje te glazbe maestra Britvića, čije je znalacko i zaigrano sudjelovanje bilo presudno za cijeli glazbeni dio predstave. Prema tome, ništa se nije skraćivalo – formirala se predstava. Vjerujte, *od korica do korica* bi bilo znatno duže i dosadno. Mogu to vrlo kompetentno reći s iskustvom od preko četrdeset režiranih opernih djela.

Mnogo je predstava u zadnje vrijeme u kojima se, izvorno ili redateljskim adaptacijama, ukazuje na pad opće kulture, trivijalizaciju televizijskog programa, primitivizam nekih novih bogataša... Kako gledate na opasnost da se izgubi mjera i takvi sadržaji previše uvuku u kazalište, i time postignu kontraučinak?

Ubiše nas glupani. Umirući Cyrano na kraju svojeg monologa, kad nabraja svoje neprijatelje protiv kojih se morao boriti, dolazi do najvećeg i kaže: „A evo i tebe, gluposti...“ (to je Mustafa fantastično govorio). A ubismo i mi sebe podržavajući iste. Novi bogataši imaju samo novaca i ništa više.

Promjena u ljudskom ponašanju, onom primarnom, nagonu za opstanak i preživljavanje, i nije bilo. Samo je gramzivost i laž dobila druge oblike osvajanja i manipulacije

Televizija se ne mora gledati. Evo, za početak „*try this at home*“ – ugasimo televizore. Doista se može lijepo živjeti bez te kutijetine čija je zadaća hipnotizirati ljude, od djetinjstva bombardiranjem lošim i nasilnim crtićima, do odrasle dobi i bombardiranja istim tim nasiljem, samo igranim, ili nabranjem zla. Sjećam se rečenice Dragana Živadinova: „Televizija je stroj za proizvodnju nesreće.“ Točno je to. Uostalom, doista se nema što gledati. Uništen je dramski program, razvaljuju se dječji i obrazovni, manje-više gledaju se potresi, ubojstva, političarski *trash-cabaret*, seciranje leševa i nogomet. To sve dođe na isto.

Pa se kazalište referira na to. I neka upozorava. I neka im se što više smije. Što ih manje ozbiljno doživljavamo, to će imati manji utjecaj na nas. Naprosto moramo materijalizirati njihovu trivijalnost i beznačajnost i ne doživljavati ih toliko osobno. Jer, u *Građaninu plemiću* nije problem Jourdain. Problem su svi oni oko njega koji mu omogućavaju da puna dva sata blebeće po pozornici, sve dok im napokon i ne zaustavi i orkestar i balet i govor. Ostavi im komad torte da ga u tišini žderu. I nitko mu se ne smije i nitko mu ne protuslovi. Još mu i plješću.

Nekad smo se smijali malograđanima i snobovima, no nestaju li te vrste? Čini mi se da je sve više primitivaca koji se niti ne nastoje urbanizirati, nego istisnuti urbanu kulturu...

Ja vam zapravo ne znam točno što znači *urbana* kultura, jer se pod to podvlači sve i svašta. Imamo dakle *urbanu* i *neurbanu*, tj. *gradsku* i *ne-gradsku* kulturu. Nije baš čisto, mora se reći. Ja, recimo, nalazim osnovnu svoju inspiraciju sasvim izvan gradskih betonjara, nakrcanih ulica i divlje rastrčanih i užurbanih ljudi koji, kao i ja, žive svoj paranoični *urbani* život. Nije to dobra dioba. Primitivizam, osim toga, stanuje isključivo u centrima moći, kako se to lijepo naziva.

Da bi nešto danas postalo moćno, gradsko i moderno, mora se pokoriti općem svjetskom poretку koji teži svođenju ljudi na hipnotizirane kotačiće. Uprogramirano je čak i ono *drugo*, pa se nerijetko dobrotvorne ustanove i razne dobročiniteljske pojave financiraju i organiziraju upravo od onih protiv kojih i postoje. Pa zar nije odvratna ta naša

sućut naspram svih tih silnih tragedija, gladnih i nesretnih u svijetu u času kad se spremamo pokupovati nove ratne avione? Veli Einstein: „Nikakva otkrića, nikakav napredak i nikakva znanost već odavna ne vode računa o tome da li negdje postoji jedno nesretno dijete.“ I još jedna: „Svijet neće upropastiti oni koji rade zlo, nego oni koji ne rade ništa.“ I neka bude kazališta na temu glupana. O, kako je tužno kad završiš u kazalištu, kao neko jadno lice. Gore nego u zatvoru. Eto mojeg prologa trećem činu *Šišmiša* kao dokaz. Uhapsili tipa na naplatnim kućicama, a iste večeri je sasvim slučajno, ali uz tračak providnosti (kako bi Shakespeare rekao) dobio i svoju *posvetu* na premijeri. Pa bolje je biti u zatvoru nego da glumci o tebi loše govore, da parafraziram Hamleta.

Želite li se potpuno posvetiti redateljskom radu ili biste bili spremni u budućnosti opet preuzeti mjesto nekog kazališnog ravnatelja, drame ili možda sada opere, ili pak intendanta? Imate li želju svoju stvaralačku energiju prenijeti i na neku drugu razinu?

Ja sam se već prenio na više razina. I premda svi misle da radim hrpu različitih stvari (tehnički radim, prvo zato što znam i to me veseli, a drugo zato što se učim sve to promatrati iz očista *sveukupnog*), ja cijelo vrijeme radim jedno te isto.

Bih li ja bio ravnateljem, direktorom ili intendantom? Ne znam. Bih, vjerojatno. Ovoga me časa svakako muči Borghesova „čežnja za sadašnjosti“. Sveti Pavao kaže: „Samo ovaj čas.“ Imam kazalište sa pet članova doma. Od jedne do pedeset godina. Ja sam u upravnom odboru. Svaki dan je premijera.

NAGRADA HRVATSKOG GLUMIŠTA

18. Nagrada hrvatskog glumišta, 24. studenoga 2010.

**Za najbolju predstavu u cjelini
Drama**

FOTO: RADOMIR SARADEN

Građanin plemić

Jean-Baptiste Molièrea / Jean-Baptiste Lullyja u režiji Krešimira Dolenčića i izvedbi Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu

Nagradu su preuzele Ana Lederer, intendantica HNK u Zagrebu i Sanja Ivić, ravnateljica Drame HNK u Zagrebu

nominirani su bili i:

1. *Peer Gynt* Henrika Ibsena u režiji Aleksandra Popovskog i izvedbi Gradskog dramskog kazališta Gavella iz Zagreba
2. *Revizor* Nikolaja Vasiljeviča Gogolja u režiji Jerneja Lorencija i izvedbi festivalskog dramskog ansambla Dubrovačkih ljetnih igara u suradnji sa Zagrebačkim kazalištem mladih

**Za najbolje redateljsko ostvarenje
Drama**

Robert Raponja

za režiju predstave *Paralelni svjetovi* Mire Gavrana u izvedbi Hrvatskog narodnog kazališta u Osijeku

nominirani su bili i:

1. Mislav Brečić za režiju predstave *Balon* Mate Matišića u izvedbi Teatra 2000 i Teatra Exit iz Zagreba
2. Krešimir Dolenčić za režiju predstave *Građanin plemić* Jean-Baptiste Molièrea / Jean-Baptiste Lullyja u izvedbi Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu

18. Nagrada hrvatskog glumišta, 24. studenoga 2010.

Za najbolje umjetničko ostvarenje
Drama / glavna ženska uloga

Za najbolje umjetničko ostvarenje
Drama / glavna muška uloga

Za najbolje umjetničko ostvarenje
Drama / sporedna ženska uloga

Sandra Lončarić Tankosić

za ulogu Vere u predstavi *Paralelni svjetovi* Mire Gavranca u režiji Roberta Raponje i izvedbi Hrvatskog narodnog kazališta u Osijeku

nominirane su bile i:

1. Jagoda Kralj-Novak za ulogu Juliške u predstavi *Familija u prahu* Nine Mitrović u režiji Same M. Streleca i izvedbi Hrvatskog narodnog kazališta u Varaždinu i Gledališća Novi Zato Ptuj
2. Nina Viočić za ulogu Ane Andrejevine u predstavi *Revizor* Nikolaja Vasiljevića Gogolja u režiji Jerneja Lorencija i izvedbi festivalskog dramskog ansambla Dubrovačkih ljetnih igara u suradnji sa Zagrebačkim kazalištem mladih

Joško Ševo

za ulogu Mate Arpuna u predstavi *Škrtičina* Marijane Nola u režiji Zorana Mužića i izvedbi Hrvatskog narodnog kazališta u Šibeniku

nominirani su bili i:

1. Adam Končić za ulogu u predstavi *Ni med cvetjem ni pravice* prema *Baladama Petrice Kerempuha* Miroslava Krleže u režiji Adama Končića i Duška Zubalja i izvedbi Kazališta Pinklec iz Zagreba
2. Vilim Matula za ulogu Antona Antonovića Skvoznika-Dmuhanskog u predstavi *Revizor* Nikolaja Vasiljevića Gogolja u režiji Jerneja Lorencija i izvedbi festivalskog dramskog ansambla Dubrovačkih ljetnih igara u suradnji sa Zagrebačkim kazalištem mladih

Maja Posavec

za ulogu Ariela u predstavi *Oluja* Williama Shakespearea u režiji Lenke Udovički i izvedbi Kazališta Ulysses iz Zagreba

nominirane su bile i:

1. Tatjana Bertok-Zupković za ulogu Lade u predstavi *Paralelni svjetovi* Mire Gavranca u režiji Roberta Raponje i izvedbi Hrvatskog narodnog kazališta u Osijeku
2. Ksenija Marinković za ulogu Žene u predstavi *Balon* Mate Matišića u režiji Mislava Brečića i izvedbi Teatra 2000 i Teatra Exit iz Zagreba

18. Nagrada hrvatskog glumišta, 24. studenoga 2010.

Za najbolje umjetničko ostvarenje
Drama / sporedna muška uloga

Za izuzetno ostvarenje mladih
umjetnika do 28 godina / ženska uloga

Za izuzetno ostvarenje mladih
umjetnika do 28 godina / muška uloga

Trpimir Jurkić

za ulogu Polonija u predstavi *Hamlet* Williama Shakespearea u režiji Aleksandra Ogarjova i izvedbi Hrvatskog narodnog kazališta u Splitu

nominirani su bili i:

1. Krešimir Mikić za uloge Susjeda, Inspektora i Šacka u predstavi *Balon* Mate Matišića u režiji Mislava Brečića i izvedbi Teatra 2000 i Teatra Exit iz Zagreba
2. Mladen Vulić za ulogu Stefana u predstavi *Oluja* Williama Shakespearea u režiji Lenke Udovički i izvedbi Kazališta Ulysses iz Zagreba

Maja Lučić

za ulogu Solange u predstavi *Služkinje* Jeana Geneta u režiji Damira Mađarića i izvedbi Gradskog kazališta Joza Ivakić Vinkovci

nominirane su bile i:

1. Anastasija Jankovska za ulogu Ofelije u predstavi *Hamlet* Williama Shakespearea u režiji Aleksandra Ogarjova i izvedbi Hrvatskog narodnog kazališta u Splitu
2. Petra Kurtela za ulogu Janice Labudan u predstavi *Breza* Borivoja Radakovića u režiji Želimira Mesarića i izvedbi Hrvatskog narodnog kazališta u Varaždinu

Jan Kerekeš

za ulogu Ivana Aleksandroviča Hlestakova u predstavi *Revizor* Nikolaja Vasiljeviča Gogolja u režiji Jerneja Lorencija i izvedbi festivalskog dramskog ansambla Dubrovačkih ljetnih igara u suradnji sa Zagrebačkim kazalištem mladih

nominirani su bili i:

1. Luka Petrušić za ulogu Gradimira u predstavi *O medvjedima i ljudima* Saše Anočića u režiji Saše Anočića i izvedbi Satiričkog kazališta Kerempuh
2. Vedran Živolić za ulogu Binata u predstavi *Garaža* Zdenka Mesarića u režiji Ivice Buljana i izvedbi Zagrebačkog kazališta mladih

18. Nagrada hrvatskog glumišta, 24. studenoga 2010.

Za najbolju lutkarsku predstavu ili predstavu za djecu i mladež

Dječak Ivek i pas Cvilek

Jelene Kovačić (prema motivima romana Đure Vilovića *Pas Cvilek, dječak Ivek i dudaš Martin*) u režiji Anice Tomić i izvedbi Kazališne družine Pinklec iz Čakovca u koprodukciji s Dječjom i lutkarskom scenom HNK u Varaždinu

Nagradu su preuzeli Romano Bogdan, umjetnički voditelj Kazališne družine Pinklec, i Jasna Jakovljević, intendantica HNK u Varaždinu

nominirane su bile i:

1. *Ana i Mia* Jelene Kovačić i Anice Tomić u režiji Anice Tomić i izvedbi Kazališta Mala scena iz Zagreba
2. *Mali princ* Antoineta de Saint-Exupérija u režiji Dražena Ferenčine i izvedbi Kazališta Virovitica

Za najbolja glumačka ostvarenja u lutkarskim predstavama ili predstavama za djecu i mladež / ženska uloga

Nika Mišković

za ulogu Ane u predstavi *Ana i Mia* Jelene Kovačić i Anice Tomić u režiji Anice Tomić i izvedbi Kazališta Mala scena iz Zagreba

nominirane su bile i:

1. Mia Biondić za ulogu Mije u predstavi *Ana i Mia* Jelene Kovačić i Anice Tomić u režiji Anice Tomić i izvedbi Kazališta Mala scena iz Zagreba
2. Sanja Milardović za ulogu Heidi u predstavi *Heidi* prema motivima iz istoimene priče Johanne Spyri u režiji Ane Merlin i izvedbi Kazališta Merlin iz Zagreba

Za najbolja glumačka ostvarenja u lutkarskim predstavama ili predstavama za djecu i mladež / muška uloga

Mladen Vujčić

za ulogu Ježurke Ježića u predstavi *Ježeva kućica* Branka Čopića u režiji Saše Anočića i izvedbi Dječjeg kazališta Branka Mihaljevića u Osijeku

nominirani su bili i:

1. Filip Križan za ulogu *Mačka u čizmama* u predstavi *Mačak u čizmama* prema bajci Charlesa Perraulta u režiji Ivice Boban i izvedbi Gradskog kazališta Žar ptica iz Zagreba
2. Rakan Rushaidat za ulogu Zlatka Kuniščaka – Kuna u predstavi *VIS Životinje* autorskog projekta Ksenije Zec i Saše Božića u izvedbi Gradskog kazališta Trešnja iz Zagreba

18. Nagrada hrvatskog glumišta, 24. studenoga 2010.

Za najbolji praizvedeni suvremeni hrvatski dramski tekst ili najbolju dramaturšku obradu teksta ili dramaturgiju predstave

Za najbolja glumačka ostvarenja u televizijskoj drami

Najbolja redateljska ostvarenja u radio-drami

Olja Lozica

za dramaturgiju teksta Ivana Kovačića *Smij i suze starega Splita* praizvedenog na 56. Splitskom ljetu

Nagradu je preuzeo glumac Trpimir Jurkić

nominirani su bili i:

1. Miro Gavran za najbolji praizvedeni suvremeni hrvatski dramski tekst *Paralelni svjetovi* praizveden u Hrvatskom narodnom kazalištu u Osijeku
2. Mate Matišić za najbolji praizvedeni suvremeni hrvatski dramski tekst *Balon* praizveden u Teatru Exit iz Zagreba, u koprodukciji Teatra 2000 i Teatra Exit

Vera Zima

za ulogu Ruže Kosmički u 4. epizodi *Krstitke*, IV. sezone serije *Odmori se, zaslužio si*

nominirani su bili i:

1. Sreten Mokrović za ulogu Bože Kovačevića u 3. epizodi I. sezone kriminalističke serije *Mamutica*
2. Suzana Nikolić za ulogu Lane Ivić u 15. epizodi *Kod rođaka Joke*, II. sezone serije *Stipe u gostima*

Darko Tralić

za režiju Radio-igre *Mali Geza Jánosa Háyja*

nominirani su bili i:

1. Mislav Brečić za režiju Radio-ateljea *Drama o Mirjani i ovima oko nje* Ivora Martinića
2. Stephanie Jamnicky za režiju Radio-igre *Sokol ga nije volio* Fabijana Šovagovića

Žiri za dramu

Zvonimir Zoričić (predsjednik), Lawrence Kiiru, Vlasta Knezović, Lada Martinac-Kralj, Ljubo Zečević

Žiri za operetu i mjuzikl

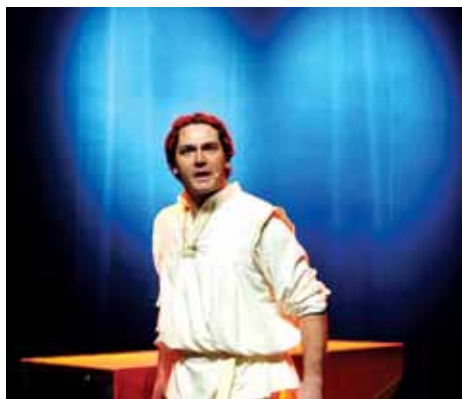
Jagoda Martinčević (predsjednica), Miljenko Grgić, Maja Stanetti

Žiri za suvremeni ples

Andreja Jeličić (predsjednica), Saša Božić, Petra Hrašćanec-Herceg
Sa svim žirijima radila je tajnica HDDU-a Marija Filipović.

18. Nagrada hrvatskog glumišta, 24. studenoga 2010.

**Nagrada za izniman doprinos
kazališnoj umjetnosti**

Duško Zubalj

Nagrada za izniman doprinos kazališnoj umjetnosti dodjeljuje se Dušku Zubalju za kazališnu scensku glazbu u predstavi *Ni med cvetjem ni pravice* prema *Baladama Petrice Kerempuha* Miroslava Krleže u režiji Adama Končića i Duška Zubalja i izvedbi Kazališta Pinklec iz Zagreba.

**Za najbolju kazališnu scenografiju
drama, opereta, mjuzikl ili ples**

Dinka Jeričević

u dramskoj predstavi *Građanin plemić* Jean-Baptiste Molièrea / Jean-Baptiste Lullyja u režiji Krešimira Dolenčića i izvedbi Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu

nominirani su bili i:

1. Mauricio Ferlin u plesnoj predstavi *Nastup* u koreografiji Matije Ferlina i izvedbi i produkciji Studija za suvremeni ples iz Zagreba
2. Ivo Knezović u dramskoj predstavi *Mali princ* Antoineta de Saint-Exupérija u režiji Dražena Ferenčine i izvedbi Kazališta Virovitica

**Za najbolju kazališnu scenografiju i
kostimografiju
drama, opereta, mjuzikl ili ples**

Ana Savić Gecan

u dramskoj predstavi *Građanin plemić* Jean-Baptiste Molièrea / Jean-Baptiste Lullyja u režiji Krešimira Dolenčića i izvedbi Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu

Nagradu je preuzela Sanja Ivić, ravnateljica Drame HNK u Zagrebu

nominirane su bile i:

1. Zdravka Ivandija u plesnim predstavama: *Sale* u kor. Ksenije Zec i izvedbi i produkciji SSP, Zagreb; *Tijelo* u autorskom projektu Ksenije Zec i Saše Božića u produkciji Kazališta Trešnja i de facto iz Zagreba; *Excuse me, do you know where Marija Jurić – Zagorka street is?* u kor. Katarine Đurđević i Adrijane Barbarić Pevek u produkciji UPPU Puls iz Zagreba i GK Zorin dom, Karlovac
2. Ika Škomrlj i Dženisa Pecotić u mjuziklu *Jalta, Jalta* Milana Grgića – Alfija Kabilja u režiji Nine Kleflin i izvedbi HNK u Osijeku

18. Nagrada hrvatskog glumišta, 24. studenoga 2010.

**Za najbolju predstavu u cjelini
Opereta / mjuzikl**

**Za najbolje redateljsko ostvarenje
Opereta / mjuzikl**

**Za najbolja umjetnička ostvarenja
Opereta / mjuzikl / ženska uloga**

Spliški akvarel

Ive Tijardovića u režiji Krešimira Dolenčića i izvedbi Hrvatskog narodnog kazališta Split

Nagradu je preuzeo Duško Mucalo, v. d. intendant HNK Split

nominirane su bile i:

1. *Jalta, Jalta* Milana Grgića – Alfija Kabilja u režiji Nine Kleflin i izvedbi Hrvatskog narodnog kazališta u Osijeku
2. *Jalta, Jalta* Milana Grgića – Alfija Kabilja u režiji Vlade Štefančića i izvedbi Zagrebačkog gradskog kazališta Komedija

Krešimir Dolenčić

za režiju predstave *Spliški akvarel* Ive Tijardovića u izvedbi Hrvatskog narodnog kazališta Split

nominirani su bili i:

1. Nina Kleflin za režiju predstave *Jalta, Jalta* Milana Grgića – Alfija Kabilja u izvedbi Hrvatskog narodnog kazališta u Osijeku
2. Mario Kovač za režiju predstave *Za dobra stara vremena* Rajka Dujmića – Željke Ogreste u produkciji Gerila media iz Zagreba

Ljiljana Čokljat

za ulogu Nine Filipovne u predstavi *Jalta, Jalta* Milana Grgića – Alfija Kabilja u režiji Nine Kleflin i izvedbi Hrvatskog narodnog kazališta u Osijeku

nominirane su bile i:

1. Valentina Fijačko za ulogu Marice Saline u predstavi *Spliški akvarel* u režiji Krešimira Dolenčića i izvedbi Hrvatskog narodnog kazališta Split
2. Renata Sabljak-Prelec za ulogu Nine Filipovne u predstavi *Jalta, Jalta* Milana Grgića – Alfija Kabilja u režiji Vlade Štefančića i izvedbi Zagrebačkog gradskog kazališta Komedija

18. Nagrada hrvatskog glumišta, 24. studenoga 2010.

Za najbolja umjetnička ostvarenja
Opereta / mjuzikl / muška uloga

Davor Radić

za ulogu Griše u predstavi *Jalta, Jalta* Milana Grgića – Alfija Kabilja u režiji Nine Kleflin i izvedbi Hrvatskog narodnog kazališta u Osijeku i u predstavi *Jalta, Jalta* Milana Grgića – Alfija Kabilja u režiji Vlade Štefančića i izvedbi Zagrebačkog gradskog kazališta Komedija

nominirani su bili i:

1. Dražen Čuček za ulogu Stanleyja u predstavi *Jalta, Jalta* Milana Grgića – Alfija Kabilja u režiji Vlade Štefančića i izvedbi Zagrebačkog gradskog kazališta Komedija
2. Goran Navojec za ulogu Policajca Pere u predstavi *Za dobra stara vremena* Rajka Dujmića – Željke Ogreste u režiji Marija Kovača i produkciji Gerila media iz Zagreba

Za izuzetno ostvarenje mladih umjetnika
do 30 godina
Opereta / mjuzikl / ženska ili muška uloga

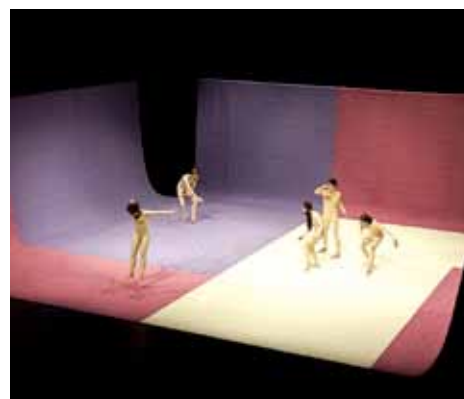
Goran Marković

za ulogu Lešandra Panpana u predstavi *Splićki akvarel* u režiji Krešimira Dolenčića i izvedbi Hrvatskog narodnog kazališta Split

nominirani su bili i:

1. Danijela Pintarić za ulogu Veronike u predstavi *Tuđe pjesme, moji snovi* u režiji Marka Jurage i izvedbi koprodukcije Umjetničke organizacije Aplauz teatar iz Zagreba i Zagrebačkog gradskog kazališta Komedija
2. Damir Poljičak za ulogu Larryja u predstavi *Jalta, Jalta* Milana Grgića – Alfija Kabilja u režiji Vlade Štefančića i izvedbi Zagrebačkog gradskog kazališta Komedija

Za najbolju predstavu u cjelini
Ples

Nastup

u koreografiji Matije Ferlina i izvedbi i produkciji Studija za suvremeni ples iz Zagreba

Nagradu je preuzela Bosiljka Vujović-Mažuran, umjetnička direktorica Studija za suvremeni ples

nominirane su bile i:

1. *Sale* u koreografiji Ksenije Zec i izvedbi i produkciji Studija za suvremeni ples iz Zagreba
2. *Vodoinstalater* u koreografiji Natalije Manojlović i s originalnom glazbom Gordana Tudora u produkciji Teatra &TD i Kulture promjene SC-a u koprodukciji s Muzičkim Biennalom iz Zagreba

18. Nagrada hrvatskog glumišta, 24. studenoga 2010.

Za najbolje koreografsko ostvarenje
Ples

Za najbolja umjetnička ostvarenja
Ples / ženska uloga

Za najbolja umjetnička ostvarenja
Ples / muška uloga

Matija Ferlin

za koreografiju u plesnoj predstavi *Nastup* u izvedbi i produkciji Studija za suvremeni ples iz Zagreba

nominirane su bile i:

1. Irma Omerzo za koreografiju u plesnoj predstavi *Tri solistice* u plesnoj izvedbi Silvie Marchig, Roberte Milevoj i Zrinke Šimičić u produkciji Marmot iz Zagreba
2. Ksenija Zec za koreografiju u plesnoj predstavi *Sale* u izvedbi i produkciji Studija za suvremeni ples iz Zagreba

Roberta Milevoj

za ostvarenje u predstavi *Nastup* u koreografiji Matije Ferlina i izvedbi i produkciji Studija za suvremeni ples iz Zagreba

nominirane su bile i:

1. Ana Mrak za ostvarenje u predstavi *Nastup* u koreografiji Matije Ferlina i izvedbi i produkciji Studija za suvremeni ples iz Zagreba
2. Zrinka Užbinec za ostvarenje u predstavi *Tri solistice* u koreografiji Irme Omerzo i produkciji Marmot iz Zagreba

Ognjen Vučinić

za ostvarenje u predstavi *UTF-8* u koreografiji Sahara Azimija i izvedbi i produkciji Zagrebačkog plesnog ansambla

nominirani su bili i:

1. Branko Banković za ostvarenje u predstavi *Sale* u koreografiji Ksenije Zec i izvedbi i produkciji Studija za suvremeni ples iz Zagreba
2. Žak Valenta za ostvarenje u autorskom solu (autor i izvođač Žak Valenta) u predstavi 7 Udruge plesnih umjetnika Hrvatske – podružnice Rijeka